

landets indbyggere. Områderne bevarer også deres hidtidige repræsentation i Cortes.

Fra spansk side er der givet udtryk for, at selvstyreordningen måske kun er et første skridt; således udtalte statssekretæren i regeringspræsidiets, Carrero Blanco, under behandlingen af forslaget om selvstyreordningen i Cortes, at Spanien ikke ville gøre vanskeligheder, hvis områderne senere måtte ønske fuld uafhængighed.

3. *Sagens behandling i koloniudvalget.*

Koloniudvalget behandlede Spaniens oversøiske områder på møder fra 17. til 20. september 1963, da forhandlingerne på grund af tidnød blev udsat til koloniudvalgets næste samling. Inden realitetsbehandlingen påbegyndelse blev det vedtaget at imødekomme anmodninger fra Spanien, Marokko og Mauritania om at få adgang til at deltage i debatten.

Debatten blev indledet af *Spaniens delegerede*, som gav en omfattende redegørelse for områderne og deres forfatningsmæssige udvikling, herunder forslaget om indre selvstyre for ækvatorialregionen, som på dette tidspunkt befandt sig på et forberedende stadium. Den spanske delegerede sagde bl. a., at Spanien anerkendte den umistelige ret til selvbestemmelse for de oversøiske områders befolkninger. Når Spanien i 1959 havde tillagt områderne status som spanske provinser, var det alene sket for at betone den juridiske ligestilling af de lokale befolkninger med moderlandets indbyggere. Spanien havde fortsat indgivet oplysninger om områderne i overensstemmelse med FN-pagtens art. 73 e og havde nu indledet forhandlinger med repræsentanter for den lokale befolkning i ækvatorialregionen om en selvstyreordning.

Den første del af den påfølgende debat blev præget af de krav, som af Marokko er fremsat på Spansk Sahara og Ifni og af Mauritania på Spansk Sahara.

Den marokkanske delegerede udtalte, at Spaniens beføjelser til at administrere områderne beroede på en stiltiende aftale med Marokko, en aftale som indebar, at de to lande senere skulle tage stilling til betingelserne for områdenes tilbagevenden til Marokko. Den marokkanske delegerede sluttede med at udtrykke håb om, at Spanien og Marokko ville være i stand

til at opnå en tilfredsstillende løsning gennem forhandlinger.

Mauritaniens delegerede udtrykte sin forbløffelse over, at man ville afgøre det såkaldte Spansk Saharas skæbne ved to-sidede forhandlinger mellem Spanien og Marokko. Området var befolket af mauriske nomadestammer, som ikke adskilte sig fra stammerne i de nordvestlige dele af Mauritania; de talte samme mål, og deres kulturelle, religiøse og racemæssige bånd viste klart, at den grænse, som skilte dem, var kunstig.

Iraks delegerede gav udtryk for, at områderne udgjorde integrerende dele af Marokkos territorium. Den bedste anvendelse af kolonideklarationen på områderne ville være at tilbagegive dem til Marokko.

Den britiske delegerede udtalte, at det ikke efter de af Spanien givne oplysninger klart fremgik, om Spanien betragtede områderne som kolonier. Der syntes imidlertid at eksistere en typisk kolonisituation i visse af områderne. Den britiske delegerede mindede om, at Fernando Poo tidligere havde været under britisk administration. Den britiske delegerede sluttede med at udtrykke sin glæde over Spaniens beslutning om at give de ækvatoriale områder indre selvstyre.

Den sovjetiske delegerede rettede et kraftigt angreb på den spanske politik i de oversøiske områder. Spanien havde intet gjort for at udvikle områderne til fordel for den lokale befolkning. Områdenes afrikanske flertal var underkastet politisk og racemæssig diskrimination og vilkårlig behandling fra politiets side. Den lokale befolkning var genstand for økonomisk udnyttelse, ligesom Spanien søgte at holde den nede i en tilstand af uvidenhed. Den sovjetiske delegerede fandt, at koloniudvalget burde vedtage en resolution, som bekræftede de spanske koloniers befolkningers umistelige ret til selvbestemmelse og uafhængighed, understøttede kravet om øjeblikkelig frihed og uafhængighed og opfordrede den administrerende magt til at tage de nødvendige skridt til en fuldstændig gennemførelse af kolonideklarationens bestemmelser.

De sidste indlæg inden afbrydelsen af debatten kom fra Polens og Bulgariens side og fulgte hovedsagelig samme linjer som det sovjetiske indlæg.